

[Ninn-Hansen]

afgørende, at den øverste politiske myndighed, regeringen, anerkender en pligt til af hensyn til samfundet hurtigt at bringe en sådan konflikt til ophør.

Allerede Stauning – det er en af statsministerens forgængere – erkendte denne forpligtelse særdeles klart: en slagterikonflikt blev ikke gammel i Staunings tid.

Jeg har forstået det sådan, at den nuværende statsminister på samme måde erkender sin forpligtelse. Jeg bedømmer det, statsministeren har foretaget, på samme måde som hr. Enggaard og bedømmer det positivt.

Jeg forventer, at regeringen sætter sig i spidsen for hurtigt at bringe konflikten til ophør.

Metoderne er jo ikke ligegyldige. Statsministeren efterlyste mere klogskab hos forslagsstillerne. Jeg ved egentlig ikke, hvad der har tilskyndet ham til den efterlysning, men det gjorde han altså. Jeg synes ikke, det var helt ubegrundet. Hvad begrundet egentlig, at fremskridtspartiet i denne sag foreslår en voldgiftsordning, når der foreligger underskrevne overenskomster, og når der foreligger en mæglingsskitse? Er det ud fra fremskridtspartiets ønske om at manifestere sig som det, man kalder det næststørste arbejderparti, at man kommer med dette forslag – for at angive over for en arbejdergruppe, at hvis de kan få noget mere ad den vej, skal de da have det? Jeg mener, det er et forkert forslag.

Jeg deler det synspunkt, som jeg går ud fra fortsat er statsministerens tilskyndelse, nemlig på grundlag af den underskrevne overenskomst og på grundlag af mæglingsskitserne at få denne sag bragt til ophør, således at konflikten ophører.

Så vil jeg bare gøre opmærksom på – jeg ved, det ikke er nødvendigt, men vil alligevel gøre det af hensyn til vort arbejde i det udvalg, der skal behandle også denne sag, nemlig arbejdsmarkedsudvalget – at vi har andre konflikter og andre konfliktrusler. Jeg vil gerne med det samme sige, så regeringen ved det, at det konservative folkeparti ikke ønsker en situation, hvor undervisningen ophører, hvor hospitaler lukker, hvor administrationen lammes, og hvor man ikke kan læse noget om det i aviserne. Vi mener, at den konflikt, vi har i dag, og de konflikter, der truer, er noget, der skal standses. Statsministeren ved fra tidligere lejligheder, at det

konservative folkeparti er parat til at bistå enhver regering i arbejdet for på den bedste måde at få bragt konflikter til hurtigt ophør.

Vi vil gerne drøfte disse problemer og metoderne til det i udvalget og får jo også lejlighed til det senere her i salen, men jeg har gerne villet komme med denne tilkendegivelse nu. Foreløbig drejer drøftelsen – men den vil vi altså gerne udvide i udvalget – sig her i salen om slagterikonflikten.

Vi kan ikke tilslutte os det lovforslag, der er fremsat – må afvise det – men har i det konservative folkeparti en sådan stilling til problemerne, at jeg tror, jeg kan sige til statsministeren: hvis det konservative folkeparti får tilstrækkelig indflydelse på denne sag, bliver 1. maj-dagen ikke nogen kødløs dag.

Glensgård (FP):

Nu kan man jo komme i den situation, at folketinget må erkende et gammelt ordsprog, der siger, at man undertiden må kysse den hånd, som man helst så hugget af ved håndleddet. Vi elsker naturligvis det lovforslag, vi har fremsat, men det er da givet, at det, der er vigtigst i denne sag, er at få stoppet slagterikonflikten. Det er ikke rimeligt, at vi bare sidder og venter og venter på, at der skal komme en løsning. Valutakassen går glip af 350–400 mill. kr. om ugen. Landmændene lider, fordi de ikke kan komme af med deres dyr. Det er en konflikt, der er så alvorlig, at vi bør gribe ind.

Der er andre konflikter, som vi mener ikke skader samfundet særlig meget. Jeg tænker her på, at det ikke er særlig samfundsskadeligt, at dagspressen ikke udkommer for øjeblikket; det kan vi såmænd godt leve med. Hvis ACerne vil gå i strejke på de forskellige skattevæsener ude omkring i kommunerne, kunne vi såmænd også godt leve med det – måske oven i købet i flere år – så der findes altså områder, hvor det ikke har nogen praktisk betydning og det ikke giver nogen særlig samfundsmæssig ødelæggelse, at der foregår strejker.

Men slagterikonflikten er dybt alvorlig: den er alvorlig økonomisk for samfundet, men er så sandelig også meget hårdt ramrende for en del af befolkningen, som i forvejen er hårdt ramt af regeringens rentepolitik, nemlig landmændene.